

Jeesus ja munkki.

(Ote Pekka Ervastian esitelmästä pääsiäispäivänä 1909.)

Ihmeellisessä ajassa me todella elämme. Se meidän täytyy tunnustaa, kun ajattemme, mitä olemme tilaisuudessa kuulemaan tänä päivänä. Nyt uskalletaan ihmisille selittää, että on olemassa Salainen Veljeskunta, Olentoja, joissa jumalallinen siemen on kasvanut täydellisyyteen ja jotka ovat yhtä koko luomakunnan kanssa ja palvelevat ihmiskuntaa sen Auttajina ja Vapahtajina. Ja nyt me ihmiset ymmärrämme, että tulevaisuudessa on kerran tuleva aika – ja ehkä piankin on tuleva – jolloin nämä täydelliset ihmiset saattavat tulla ulos maailmaan meidän keskuutemme, kun me valmistumme niitä vastaanottamaan . . .

Kerron teille esimerkin, kuinka tapahtui muutamia vuosisatoja sitten ja kuinka tulee olemaan muutamien aikojen kuluttua. Sillä meidän aikanamme tulee uudistumaan tällaiset tapaukset.

Oli kerran vanha munkki. Se aika, jona hän eli, kutsutaan Keskiajaksi. Eräänä pääsiäis-iltana tämä vanha munkki sauvansa nojassa kuljeskeli Etelä-Saksan vuoristoseudulla. Hän oli väsynyt, näki edessään linnan ja pyysi siellä yösiijaa.

Tavallista oli, että ihmiset tällä tavalla kuljeskelivat sauvan varassa, ja tämän linnan omistaja, ritari, oli sangen sivistynyt mies ja kutsui munkin luokseen. Hän tarjosi vieraalle viiniä, mutta tämä ei juonut. Munkki oli lapsellisen näköinen ja hyvä, se näkyi heti. Hän ei ollut niitä, joissa munkkikaapu peitti kaikkea saastaisuutta. Merkillinen olento, erittäin lempeä, hieman ehkä epäilevä, kaino puheissaan, ei tahtonut lausua ajatuksiaan. Linnan herra keskusteli kauan ja ihastuksissaan tämän munkin kanssa, sillä hän huomasi, että tämä ei ollut aivan tavallisia kulkijoita.

Munkille näytettiin makuuhuoneeksi tornikamari. Hän oli siellä illalla, aurinko oli hiljan laskenut, tähdet loistivat jo taivaalla himmeästi. Munkki katseli maisemaa, joka oli keväisessä puvussa. Hänen katseensa harhaili yli tienoon, hän ajatteli omaa elämäänsä, kuinka hänen oli vaikea olla maailmassa, kuinka hänellä oli munkkikaapu päällään, mutta kuitenkin hän ei ollut kirkon uskollinen palvelija. Hän tiesi, ettei hän saattanut uskoa, hän ei ymmärtänyt elämää, hänellä oli epäily sisässään.

Hän tiesi, että raamatussa sanottiin: „Olkaa täydelliset, niinkuin taivaallinen Isänne on täydellinen.“ Mutta kuinka on mahdollista olla ilman syntiä, kun kaikki elämä näyttää toista, ja me ihmiset olemme heikkoja olentoja, ja kaikki on pimeätä meidän ympärillemme?

Kerran hän oli Ranskassa joutunut puheisiin erään albigenessin kanssa – heitä pidettiin kerettiläisinä – ja hän oli tältä saanut kuulla, että ihminen ei ole syntisenäkään auttamattomasti kadotettu, vaan hän voi syntyä uudestaan maan päälle. Hän ei tuota ymmärtänyt, sillä hänen mielestään ei pyhissä kirjoissa mitään puhuttu siitä, muuta kuitenkin hän nyt ajattele sitä ja koko hänen sielustaan nousi rukous ja toivomus, että Jumala näyttäisi hänelle, onko ehdoton helveti olemassa, vai onko ihminen siitä pelastettavissa, ja pelastuuko hän ainoastaan sillä, että uskoo Jeesukseen Kristukseen Vapahtajaansa, vai olisiko tuo toinen mahdollisuus tosi, että ihminen voi syntyä tänne uudelleen.

Hän sielunsa huusi apua Jumalalta, hän astui ikkunan äärestä, kumartui Jumalanäidin kuvan eteen ja rukoili Pyhää Mariaa, joka kerran itse oli ollut äiti, joka siis oli hänenkin äitinsä. Hän rukoili, että Jumalanäiti, jos hän on olemassa, selittäisi hänelle tämän arvoituksen.

Ja kun hän tuossa seiso i pää kumarassa, niin hän äkkiä huomasi, että valoa tuli sisään akkunasta ja hänen päänsä läpi kulki ajatus, onko kuu noussut taivaalle, mutta samalla hän muisti, että nyt oli uuden kuun aika. Silloin hän nousi ja katseli taakseen. Siinä seiso i olento, puettuna valkoiseen pukuun, ja hänestä säteili merkillinen valo, mutta hänen silmänsä olivat vakavat hänen katsellessaan munkkia.

Silmänräpäyksessä munkki lakesi polvilleen lattialle tuon olennon eteen ja kusikasi:

„Minun Herrani ja Jumalani, sinä Mestarini.“

Silloin tuo olento lähestyi häntä, nosti hänet ylös sanoen:

„Älä pelkää, poikani“ ja vei munkin istumaan tuolille sekä istuutui itse vastapäätä. Munkki katseli häntä ja hänelle selvisi, että tuon olennon täytyi olla Kristus, ja hän vaipui taas polvilleen ja kysyi:

„Oletko sinä Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja?“

Olento nosti kätensä ja sanoi:

„Jeesus *ihminen*, sillä Jumala yksin on maailman Vapahtaja.“

Sitten he alkoivat keskustella ja munkki oli kuin lumouksissa. Tuo mies, joka siellä oli, sanoi munkille:

„Minä olen Jeesus. Ihmiset minua kutsuvat maailman Vapahtajaksi, mutta se johtuu siitä, että heidän uskonsa on niin vähäinen, he elävät niin suuressa pimeydessä. Minä en ole maailman Vapahtaja enkä minä ole Jumala, vaan minä olen Kristuksen palvelija.“

Ja hän selitti tämän siten, että hän kuului veljeskuntaan, missä kaikki ovat Jumalan Poikia. Mutta Kristus on Mestarien Mestari, lähinnä Jumalan majesteettia. Kristus on olento vielä korkeampi kuin kukaan täydellisistä, sillä hän on aikoja sitten ollut ihminen ja tullut täydelliseksi. Kristus on se, joka nyt ihmiskunnassa tällä hetkellä, näinä vuosisatoina, näinä vuosituhansina on ihmiskunnan uskonnollinen vihkijä, suuri Opettaja. Hän on se Rakkauden ja Viisauden Herra, joka ihmiskuntaa johtaa. Kristus on antanut nykyiselle ihmiskunnalle kaikki ne uskonnot, mitkä nyt on olemassa, ja hän on käyttänyt niitä antaessaan milloin toista, milloin toista täydellistä ihmistä, Mestaria välittäjänään, ja sille ihmiselle, joka on tehnyt Kristuksen työtä, on Kristus sitten uskonut sen uskonnon hoidon.

„Ja näin“, sanoi tuo olento, „näin on Hän minulle antanut kristinuskon johdettavaksi, ja kauaksi te olette poistuneet Kristuksen opista. Kauaksi te ihmiset olette poikenneet syrjään siitä pyhästä, yksinkertaisesta, puhtaasta totuudesta, jonka hän julisti. Te ette enää tiedä sitäkään, mikä on ihmisen tehtävä maan päällä, te ette enää usko siihen, että ihmisen on kehityttävä täydelliseksi. Te olette sen suuren totuuden unohtaneet, ja minä saan koettaa tehdä, mitä voin. Mutta minua on kielletty nyt ilmestymästä ihmisten kesken ruumiillisesti, sillä ihmiskunnassa täytyy ensin herätä halu totuuteen. Se halu viritettiin silloin kun Kristus ilmestyi maailmaan. Nyt pitää ihmisten tehdä tämä halu eläväksi itsessään. Ja kun joku ihminen, niinkuin sinä, veli Bartholdus, sisässään kaipaa elämän selvitystä, silloin minä joskus hänelle näyttäydyn, niinkuin nyt olen sinun luonasi.“

„Ja nyt tänään on pääsiäisyö ja sinä tiedät, että huomenna vietetään ylösnousemuksen juhlaa. Ja sinä, veli Bartholdus, olet käsketty tänä yönä voittamaan kuoleman. Nyt sinä saat nähdä, missä on helvetti ja minkälainen, ja mitä on taivas. Nyt saat nähdä ja kokea, millä tavalla ihmiset nousevat ylös.“

Näin sanoi tuo ihmeellinen vieras, joka oli munkin luona tornikamarissa, ja sitten hän virkkoi:

„Nyt on sinun hetkesi. Pane tuohon maata.“

Ja munkki totteli ja laskeutui vuoteelle. Silloin Jeesus tuli ja laski kätensä hänen otsalleen ja sanoi: „Nouse!“ Ja veli Bartholdus huomasi nousevansa ja seiso i lattialla ja katseli Jeesusta, joka säteili ihmeellisessä kirkkaudessa. Ja Jeesus viittasi kädellään ja munkki näki siinä ruumiinsa makaavan, mutta itse hän seiso i vapaana.

Ja Mestari sanoi: „Seuraa minua“, ja he lähtivät ulos ja hän näytti uudelle veljelle, kuinka ihmiset nukkuivat ja heidän tajuntansa oli ulkopuolella ruumista. Mutta he olivat horroksissa ja luulivat elävänsä sitä samaa elämää, mitä päivälläkin elivät. He näkivät unta. Heidän sielunsa ohitse kulki kuvia siitä, mitä päivällä toimivat, eivätkä he olleet hereillään toisessa maailmassa.

Mutta veli Bartholdus oli nyt hereillään ja Mestari Jeesus kuletti häntä toisiin maailmoihin ja näytti, kuinka ihmissielut ovat kuoleman jälkeen helvetissä, kiirastulussa, ja näytti, kuinka he kohoavat taivaisiin. Ja veli Bartholdus ymmärsi elämän kiertokulun, ja näki, kuinka ihminen kulkee elämän ja kuoleman läpi, kunnes hän saavuttaa täydellisyyden. Ja hänelle sanottiin vielä:

„Tule, niin minä vien sinut veljeskuntaan, sillä sinun aikasi on tullut. Seuraa minua, että sinunkin päällesi pantaisiin häävaatteet, että saisit kokea sitä elämää, jota me tässä veljeskunnassa elämme.“

Ja Mestari näytti hänelle vielä: „Katso tuolla on minun ruumiini, katsele sitä, sillä minä elän samanlaisessa ruumiissa kuin sinä.“ Ja sitten Mestari vei veli Bartholduksen salaiseen veljeskuntaan, jossa hänet puettiin häävaatteisiin, ja josta emme saa kertoa . . .

Mutta kun pieni munkki seuraavana päivänä heräsi, niin hän oli toinen ihminen, epätoivo oli hänestä poissa, tietämättömyys hälvennyt. Sanomaton riemu, kuvaamaton voima hänet täytti. Hän tuns i olevansa uudestaan syntynyt, ikäänkuin toisenlainen ihmis-olento. Hän tuns i olevansa toisenlainen kuin muut ihmiset, ja samalla hän kuitenkin oli yhtä kaikkien kanssa, koko luomakunnan kanssa, ja hänen sydämessään oli vain yksi ajatus, kuinka hän kaikkia rakasti ja kuinka hän tahtoi totuutta julistaa ihmisille.

Ja hänen elämänsä oli sitä, että hän toi tämän sanoman ihmisille, ja sitten kuoli polttoroviolla . . .

(Idän Tähti Joululehti 1914, s. 5-7.)

Taistelukentällä.

Ote Pekka Ervastin esitelmästä „Kuolema ja Ylösousemus“,
joka pidettiin 18-X-1914.

Nyt kun meidän aikanamme kuoleman kysymys tulee eteemme suuremmalla voimalla kuin muulloin, kun ihmisiä tuhansittain, kymmenintuhansittain kuolee väkivaltaisen kuoleman joka päivä, miksikä ette hetkeksi voisi seurata mielikuvituksessamme kulkua tuohon toiseen maailmaan. Astukaa ulos fyysillisestä ruumiistanne, joka teidät tekee sokeiksi, seuratkaa kanssani tuohon näkymättömään Tuonelan valtakuntaan, jossa on meidän päivinämme niin paljon oppimista, niin paljon tilaisuutta auttamiseen, niin paljon ihmeellisiä asioita.

Lähtekäämme ajatuksissamme edes käymään tuossa sielujen valtakunnassa. Paljon on enne kuolleita vainajia, jotka siellä nyt tekevät erikoista työtä, paljon on myös siellä nyt niinkuin muulloinkin sellaisia fyysillisesti eläviä ihmisiä, jotka siinä maailmassa jo ovat tietoisia ja heränneitä ja voivat auttaa. Nämä kaikki sekä elävät että kuolleet muodostavat aivan kuin liiton keskenään, auttajien veljeskunnan, ja me riennämme heidän kanssaan ulos taistelukentälle.

Siellä ensin huomiomme kiintyy siihen, että hevosia on niin paljon kauhun vallassa. Nyt näette, jollette muuten ole ymmärtäneet, että eläimet ovat sielullisia olentoja ja tosiaan meidän nuorempia veljiämme, jotka kärsivät, kun me asetamme heidät kärsimään. Me näemme taistelukentällä Tuonelan valtakunnassa paljon kuolleita hevosia, jotka ovat saman hurjan kauhun vallassa, mikä heillä on ollut kuoleman hetkellä. Ne rientävät hädässään sinne tänne ja todella läheisin työmme on rauhoittaa näitä viattomia eläimiä, jotka saavat niin paljon kärsiä meidän pahuutemme takia.

Sitten katselemme ihmisiä, joita siellä niin paljon kuolee. Monet heittävät heti henkensä ja saapuvat Tuonelan joen toiselle puolelle. Mutta on myös paljon, jotka jäävät kentälle virumaan pahasti haavotettuina, voimatta mitään tehdä, odottaen kuolemaa. Heidän sielunsa tila on merkillinen ja sääliä herättävä. He ovat hereillään tuskissaan, mutta eivät saata nukkua, eivät pääse siihen unitilaan, joka vie sielun toiseen maailmaan. Mutta samalla he eivät mitään jaksaa ajatella, eivät voi hallita ajatustaan.

Moni nuori sotamies siellä makaa, tietäen kuoleman olevat tulossa, eikä hän osaa muuta sanoa kuin sopertaa sanan „äiti“ tai „sisar“ tai morsiamensa nimen. Hän ei muista elämästä muuta kuin sen, mikä hänelle oli kaikkein rakkainta. Sitä hänen sielunsa katselee, samalla kuin se kysyy: „mitä on tämä elämä, mitä on kuolema?“ Äitiä, kaikkein rakkainta, hän tahtoi luokseen auttamaan: „missä sinä olet?“ ja siinä hän makaa tuskissaan, kunnes Kuoleman lempeä käsi nostaa hänet pois tuosta ruhjotusta ruumiista.

Kun sielut sitten heitetään ulos ruumiista, joko äkkiä tai näin pitkällisesti, kuten monelle tapahtuu, silloin ne ovat toisenlaisessa tilassa kuin eläimet. On kyllä joukko kaatuneita, jotka ovat eläimellisen kauhun tai sielullisen hämmennyksen vallassa, ja niiden auttaminen jää tietysti näkymättömien auttajien tehtäväksi. Mutta useimmat eivät ole sokean pelon valtaamia. Miksikä ei? Se on sangen ihmeellinen sielutieteellinen havainto. Ihminen ei ole niin suuresti pelännyt. Aivan väärin olisi luulla, että sotamiehet yleensä mennessään taisteluun tai ollessaan rintamassa, pelkäisivät.

Joskin heillä olisi ollut pelkoa, kun ensi kerran menevät rintamaan, syttyy heissä pian voimakas, raju tunne: nyt tässä täytyy taistella ja ponnistaa! Ja kun he näkevät hävityksen ympärillään ja vihollisen hyökkäävän, yltyy heidän tunteeksi vihaksi. Mutta kuitenkin he ajatuksissaan pysyvät rauhallisina ja ruumis on rohkeassa tasapainossa. Kun sitten kaatuvat, ovat nuo vihan tunteet aivan poissa. Ne kuuluivat suorastaan ruumiin toimintaan.

Kun kaatuneet sotilaat ovat tulleet sielujen valtakuntaan, voimme – ennen mainittua poikkeusta lukuunottamatta – jakaa heidät kahteen luokkaan. Toiset ovat menneet ulos sotaan tietämättä oikeastaan miksikä. He eivät ole olleet erikoisen innostuneita, vaan velvollisuuden tunteesta tai pakkoa totellen ovat seuranneet. Nyt he vainajien valtakunnassa aivan rauhallisesti katselevat ikäänkuin ylhäältä tai ulkopuolelta koko taistelua. Sillä kuoleman jälkeen he saattavat vielä jonkun aikaa seurata sitä, mitä näkyväisessä maailmassa tapahtuu. He katselevat ihmetellen taistelevia, katsovat johtajia, ja

nyt esim. kun sielusta sieluun katsovat päälliköitä, joita ennen niin ihailivat, voivat kenties huomata heidät aivan toisenlaisiksi. He tekevät kaikenlaisia havaintoja ja pysyvät ulkopuolella, kylminä kaikelle, mikä tapahtuu.

Mutta on myös erinomaisen paljon sellaisia, jotka kuoleman jälkeen muodostavat toisen luokan. On sotilasten kesken paljon yksilöitä, jotka jo ovat sotaan lähteissään ja siellä ollessaan tunteneet kauniita ja jaloja tunteita, kuten esim. „minä puolustan isänmaatani, kuolen kansani, hallitsijani puolesta, kaiken oikean, kaiken ihanteen ja kauniin puolesta, uskonnon, kodin, aatteen eteen.“ Jokapäiväisissäkin ihmisissä herää tällaisia voimakkaita tunteita suurten tapausten yhteydessä. Ne, jotka niitä ovat tunteneet, ovat nyt vainajina kummallisessa asemassa. He näet edelleenkin ottavat osaa sotaan, he taistelevat yhä vielä isänmaansa ja hallitsijansa puolesta. Ja millä tavalla taistelevat? Siten että lisäävät omien joukkojensa urheutta. Voitto tulee usein sen kautta, että vainajatkin ottavat osaa taisteluun, lisäävät kumppaneittensa urhoollisuutta, näyttävät heille heidän tietämättään, mistä on kulettava ja milloin on aika tehdä sitä tai tätä. Vainajat ovat mukana, ja ovat mukana niinkauankuin he uskovat, että heidän taistelunsa on oikeutettua.

Tietysti tässäkin kohden näkymättömillä auttajilla on työtä. Vainajien tehtävä ei ole tunteensa valtaamina sekaantua maailman asioihin. Heidän mieltensä on käännettävä oman maailmansa asioihin, ja ne heistä, jotka siihen kykenevät, saavat liittyä auttajien joukkoon . . .

Mutta samalla kun teemme näitä havaintoja, me kysymme itseltämme: minkätähden on tämä kaikki? Meidän katseemme voi tunkeutua vielä syvemmälle. Me sanomme: mitä varten Jumala suo tällaista tapahtuvan? Mitä varten jalot kansat, mitä varten miljoonat ihmiset saavat tällä tavalla keskenään taistella?

Ja silloin meille vain kuuluu taivaallisten olentojen suusta kauniina soittona vastaus: sitä varten että sillä valmistetaan jotakin uutta ja hyvää. Sitä varten että se paha, minkä ihmiskunta on luonut itsekkäillä ajatuksilla, pahoilla tunteilla, kaikella itsekkyydellään ja paheellisuudellaan, se kaikki paha purkautuu nyt ja kun se on purkautunut, voi ihmiskunta aloittaa aivan uutta elämää, voi ihmiskunta toivoa, että paremmat, jalommat voimat pääsevät voitolle, ja että ihmisten elämä lähinnä tulevina aikoina tulee olemaan ihanteellista verrattuna siihen, mitä se on ollut ennen sotaa.